

عنوان مقاله:

مصادیق آیات قرآنی در متون عرفانی

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 19، شماره 73 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

زهره اله دادی دستجردی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران. allahdadidastjerdi@atu.ac.ir

خلاصه مقاله:

عرفا و صوفیه برای بیان مفاهیم و اصطلاحات عرفان نظری و عرفان عملی همواره از آیات قرآن کریم بهره‌جسته‌اند؛ آنان برای بیان کشف و شهود و تجربیات عارفانه خود نیز هیچ زبانی را کارآمدتر و رساتر از زبان قرآن نمی‌دانستند. از این رو، می‌توان به‌آسانی و به‌وفور معنا، تفسیر، تاویل و مصادق بسیاری از آیات قرآن را در متون عرفان و تصوف یافت. تمرکز اصلی این جستار بر مصادیق آیات قرآن در این متون است. متون عرفانی منتخب این جستار به زبان فارسی است. در ابتدای مقاله به ارائه تعریف مصادق در علم معنی‌شناسی پرداخته‌شده تا تفاوت آن با معنی "مفهوم" و "معنا" به‌دست‌آید و سپس تعاریف مصادق و تفاوت آن با تاویل در علوم قرآنی کاویده و در پایان نمونه‌هایی از مصادیق آیات قرآن در این متون ذکر گردیده‌است. "ملوک" و "قریه" در آیه ۳۴ سوره نمل، "کرامت" در آیه ۷۰ سوره اسراء، "امانت" در آیه ۷۲ سوره احزاب و واژگان "صراط مستقیم"، "تقوی" و "هوی" از جمله مواردی است که در این جستار در بیست متن عرفانی فارسی، مصادق‌یابی شده‌است.

کلمات کلیدی:

واژگان قرآن، مصادق، مفهوم، تاویل، جری و تطبیق، متون عرفان و تصوف

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1520136>

